

MINI-A-TÚRÓK

BALÁZS ATTILA

A KÉT ARAB

Tevegelt egyszer két arab a sivatagon át. Az egyiknek borzasztó görcs kapta el a bal lábát — az ujjaktól a fartőig. Ő leugrott a célirányosan mozgó púpról, és ordítva fetrengett a homokban. A másik elképedten bámulta pár percig, aztán meglépett — mindkét tevével.

Elmúlt pár év. A tetthelytől nem messze burjánhó oázisban hozta őket össze megint a mindenható: Sors. A tolvaj úvott éppen, a víz fölé hajolva, amikor a károsult hátulról megközelítette. A tolvaj észrevette a tükörben, és megdermedt: ugyanaz az ismerős arc, ugyanaz az ismerős homok a burnuszon stb. Ismerős villogó szempár.

— Megölsz? — kérdezte.

(Arabul ez így hangzik: *szlögem?*)

— Nézd, én beléd helyezem a tört, aztán legyen Allah akarata szerint...

Birokra keltek. Sosem derült ki pontosan, melyikük lett a győztes. Lehet, legvégül pontosításra került sor. Minden az idő homályába veszett, a homok betakarta az oázist — a két arabnak nyoma veszett. A két tevét még látta valaki a bagdadi piacon, de nem mert megesküdni rá, vajon ugyanaz a két arab ült-e rajtuk.

A két arab tehát eltűnt, emléküket azonban megőrizte a hagyomány. Hírnevük túlélte őket. Nevükhöz fűződik a szabadfogású birkózás meghonosítása az arab ligában, valamint az úgynevezett arab-fogás.

Csakugyan így van, ha Allah, a magasságos is így akarja.⁴

MÁRI NÉNI ÉS PISTA BÁCSI

Pista bácsi csak a nap korongját nézte, Mári néni pedig kötött. Így ültek — feltehetően valami padon. Mári néni megpróbált — mint többször is a sok száz év alatt — szóba elegyedni Pista bácsival, Pista bácsi azonban nem sok hajlandóságot mutatott erre. Ekkor Mári néniben kialudt a lélek. Így kötött tovább: holtában is rendületlenül. A nap lassan leáldozott, és feljött a hold. A kajla égi vándor sárga fényében ragyogó, frissen kötött, hófehér fuszekli beborította az udvart.

— Hm — jegyezte meg csendesen Pista bácsi —, hisz ebbe bele lehetne tenni az egész világot. És akkor meg is lehetne lóbálni.

— Hát igen — sóhajtott Mári néni —, ha a világ engedné. Nekünk, öregeknek.

Erre a pad előbb lustán, majd egyre gyorsabban forogni kezdett, és elröpült a két kispénzű nyugdíjossal egy másik csillagrendszerbe.

KIBILLENTHETETLEN

— Hallottad? — fordultam oda G. K.-hoz egy esős délután a sörözőben. — Olvastad, hogy járt az a tíz kicsi mexikói?

— Ugyan hogy? — bámult rám G. K.

— Éjszaka volt — mondtam. — Csak a prérifarkas panaszos üvöltése hallatszott. Suttymban kelt át a Rio Grandén tucat kis mexikói. Így léptek a szabadság és a korlátlan lehetőség földjére. Amott egy vasútállomás fényei pislákoltak. Az árnyékban gömbölyded tartályvagonok sora húzódott. BUDWEISER — írta mind egyiken. A tíz kicsi mexikói körbe ült megtanácskozni a dolgot. Aztán bemászott tíz kicsi mexikói az egyik vagonba. Nemsokára vígan csattogtak a kerekek, a tíz kicsi mexikói pedig énekelni kezdett. Valami szomorú mexikói kicsi nótát, feltehetően újabb keletűt.

— ... ?

— Kisvártatva megcsikordultak a fékek. Lábdobogás hallatszott, elnyújtott angol káromkodás, gépek zaja. S akkor — *carramba!* — fölülről ömleni kezdett az aransárga folyadék. El tudod képzelni, mi történt velük?

G. K. egy ideig maga elé meredt, aztán megszólalt. Mély, rekedt hangon:

— Hogy mi mindent nem raknak ma a sörbe...
Nos, ilyen volt G. K. (E válságnemzedékre jellemzően.)

TÖRTÉNET VLADIMIR MAJERRŐL

(Részlet az egyes polgáraink antiintellektuális viselkedésmódjáról szóló bizonyos jelentésből)

Pár korsó sör és két tányér sűrű bab után Vladimir Majer kedvenc szórakozása az volt, hogy kiállt a tér közepére és mennydörgecsszerű fingásaival a galambokat ijesztgette. Mígnem egyszer hatalmas erőlködésében kifakadt a bele.

Teltek, múltak a napok, hiába várták — nyakukat kíváncsian a falatozó felé nyújtogatva — a galambok. Hétfőtől hétfőig. Vladimir Majer nem jött többé.

